

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania J. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i

jego uzasadnieniu skarżąca wskazała, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. - jest oczywiście uzasadnione wobec naruszenia przez Sądy obu instancji zasadniczych przesłanek dla jej rozstrzygnięcia - (jak się należy domyślać) poprzez nie uwzględnienie składek płaconych przez ubezpieczoną w okresie pracy w Republice Czechosłowackiej do okresu składkowego.

Powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie, skarżąca obowiązana była wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Przedstawiony wniosek takiej oczywistości nie wykazuje. W niniejszej sprawie brak było podstaw do doliczenia do emerytury obliczonej na podstawie przepisów polskich okresów pracy w byłej Czechosłowacji, zgodnie art. 6 ust. 2 pkt. 1c) ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z ustaleń faktycznych wynikało, że w tym czasie składki za nią płacone były jedynie do czeskiej instytucji ubezpieczeniowej. Okres ubezpieczenia czeskiego mógłby być zaliczony skarżącej do emerytury tylko wówczas, gdyby ten okres był krótszy niż 12 miesięcy, a to zgodnie z art. 57 rozporządzenia podstawowego nr 883/2004. Taka sytuacja jednak w jej przypadku nie wystąpiła. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że zarzuty skargi w istocie odnoszą się do ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony zaś do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000 nr 10, poz. 193; z dnia 5 lutego 2006 r., IV CK 384/05, niepublikowany; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, Biul. SN 2003 nr 3, s. 14), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie jest przy tym możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,

odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]